

Февруарски петък в Париж. От небето се сипе дъжд със сняг. В квартала Монмартр хиляди сурови мъже постилат върху уличния тротоар килимчета и събуват обувките си. Уличките около булевард Барбес са затворени. "Не ви съветвам да отивате там, мадам – казва ми млад полицаи. – Те не обичат, когато ги наблюдават. И непременно скрийте камерата".

И се оказва прав. Когато изваждам камерата в сърцето на мъжката тълпа, върху мен скача един грамаден негър и крещи: "Ако не я махнеш, ще те убия!". "Долу ръцете, кретен!" – викам в отговор аз и размахвам белия си чадър, следвайки съвета на един приятел-французин. "Когато те атакува негър – обясни ми той, – дръж се по същия начин: крещи, жестикулирай под носа му, скачай, изразявай агресия. Те не обичат, когато някой играе по техните правила, особено ако това е **бяла жена**".

След миг съм обкръжена от тежко дишачи мрачни мъже. Един от тях с надпис "секюрити" на ръката ме пита на английски: "Какво правите тук, мадам?" – "Разхождам се, аз съм туристка". – "Тогава минавайте по-бързо". – "Защо? Тук ми харесва, ще остана". – "Не можете да наблюдавате хората, когато се молят". – "Ако хората не искат да ги наблюдават, те могат да си се молят вкъщи. Аз съм в центъра на Париж, на обществена улица. Само опитайте да ме докоснете!". – "Аз не Ви докосвам, но няма да мога да Ви защитя" – меко отговаря охранителят. – "А аз не се нуждаю от това! Аз съм в свободна страна под защитата на закона!". Охранителят обяснява нещо на тълпата и тя ми отваря път. "Аллах! Аллах!" – мощният вик на хиляди гърла разтърсва парижките улици и ме блъсва в стената на ресторанчето "Еврокебап". Стотици хора са се проснали на земята в религиозна треска и мокрият сняг пада върху гърбовете им. Тези хора вярват безрезервно, с цялото си същество! Нито в Кандахар, нито в Багдад, нито в Газа не съм срещала такава неудържима вяра в Аллах, както в католическия Париж – най-присмехулния и безгрижния град на света, в страната, която е изгонила Бога преди 200 години! Както е известно, Бог винаги се връща под една или друга форма.

Публикувано от: Ангел
Сряда, 17 Март 2010г. 09:02ч.

НАШАТА ЦЕННОСТ Е ЛИПСАТА НА ЦЕННОСТИ

“Франция – това не е само вино и сирене камабер – казва известният френски писател, авторът на книгата “Свят без богове” Андре Гржебин. – Франция е отворено общество, в което отсъстват религиозни или идеологически принципи. Ние знаем, че законите и дори религията са измислени от нас, човечеството, а не от Бог, Карл Маркс или Мохамед. Именно по това различава Франция от другите страни, именно това ме прави французин, а не това, че пия шампанско. Във Франция можете да бъдете католик, протестант, мюсюлманин, еврей или комунист, но държавата вижда във вас само французин. По времето на Френската революция имало един депутат, който казал: “За евреите като нация ние не искаме да чуем. Но евреин като човек и гражданин е също толкова важен за нас, колкото и всички останали”. Така бил формулиран един ясен принцип за всички. А ако не харесвате страната, заминавайте си. И никакви отстъпки! Веднъж един мой познат алжирски писател (дядо му бил имам в Алжир, а той е атеист) трябвало да прочете доклад в едно френско училище. Директорът на училището му казал: “Учениците-мюсюлмани искат да имат специална зала за молитви. Какво да правим?”. Писателят му отговорил: “Не бива да се съгласявате. За католици и евреи няма такава зала, защо трябва да има за мюсюлмани?” След половин година писателят отново дошъл в това училище и видял, че залата вече съществува. И такива примери има много. Аз се възмузвавам, когато полицията стои и гледа как цялата улица се затваря поради петъчната молитва на мюсюлманите. Ако искате да се молите, идете в джамия”. – “Ако използваме езика на Библията, вашите “пришълци са започнали да имат прищявки” – забелязвам аз. – “Именно. Всяка такава отстъпка е опасна. Стигнахме дотам, че за това не може да се говори. Не защото държавата забранява, а защото е неприлично. Всеки се страхува да не го заклеймят като расист”.

“Г-н Гржебин, в страна Ви пристигат хора, които имат вече някаква идентичност. А какво можете да им предложите вие, за да се покорят на чара на новата си родина?” – “Ние трябва да им покажем силата на свободата. Мнозина казват, че ние нямаме вече ценности. Глупаци! Нашата ценност е в това, че нямаме ценности!” – “И тук е слабото ви място. Новите французи от Северна Африка имат Бог. А вие не можете да унищожите техния Бог, ако нямате собствен. Във въпросите на религията не сте

Публикувано от: Ангел

Сряда, 17 Март 2010г. 09:02ч.

конкурентоспособни”. – “Но нали те пристигат при нас, а не ние при тях! Нашата икономика процъфтява, защото тук няма Бог, но има свобода. Няма нито една мюсюлманска страна, която да процъфтява. Ние открихме нефт при тях, а те дори не се успяха да използват тези пари както трябва!” – “А мюсюлманите ще ви отговорят, че сте били само оръдие в ръцете на Бога. Те са си седяли в пустинята и са се молели, и Бог им изпратил това богатство – нефт и газ. Не е ли така? Веднъж в Пакистан местните хора ме поканиха заедно с мой колега-журналист на обяд. Когато седяхме на масата, те ме попитаха, посочвайки кръстчето на шията ми: “Ти християнка ли си?”. “Да” – отговорих с гордост. А колегата се изплаши и каза: “Аз пък съм атеист”. Изгониха го с оскърбления от масата. Те приеха това, че съм християнка: Христос в Корана е почитан пророк. Но отказаха да обядват заедно с безбожник. За вярващите мюсюлмани вие, французите-атеисти, стоите по-долу от маймуните, защото маймуните поне не отговарят за своите постъпки. Развесели ме вашият министър на имиграцията Ерик Бесон, който заяви: “Светският ислям може и трябва да намери своето място в нашето общество”. Самият израз “светски ислям” е абсурден. Ислямът НЕ МОЖЕ да бъде светски! Само в християнството е заложена възможност за секуларизъм: “Божиего Богу, кесаревото кесарю”. Молете се на Бога, но се подчинявайте на законите на страната. В исляма държавата, съдилищата, училищата, семейството са част от Божия промисъл”.

"Тук съм съгласен с Вас. Надеждата, че мюсюлманският свят ще се реформира, както навремето е направил християнският, е малка. Веднъж присъствах на лекция на алжирски професор, който говореше за необходимост от промени в исляма. Стана една възмутена жена и заяви: “Как можете да говорите за реформи, когато Корана ни е диктувал Самият Бог? Кой ще дръзне да промени думите на Бога?” Само в християнството има съмнения, че Библията може да е написана от хора. Ние се съмняваме, а те са сигурни. Но съмнението е най-важното нещо в живота. Без него няма наука, няма движение напред”.

“НЕ ИМ СТИСКА!”

В последната неделя на януари улица Шанз-Елизе в Париж сякаш се взриви. Хиляди араби биеха тъпани и танцуваха с египетски, алжирски и марокански знамена. “Какво става тук?” – попитах един симпатичен арабин на име Юсеф. “Празнуваме завършека на Африканското първенство по футбол. Египет спечели!” – обясни ми радостно Юсеф. – “А ти египтянин ли си?” – “Моля ти се – малко се обиди той. – Аз съм французин. Но

баща ми е дошъл от Мароко”. – “Тогава защо носиш египетското знаме?” – “Та те са наши хора, мюсюлмани. Аз съм първо мюсюлманин, а след това французин”. – “А какво мислиш за това, че във Франция искат да забранят забрадките?” – “Защо питаш? Откъде си?” – “От Русия”. – “Та вие сте християни!” – “При нас има 20 милиона мюсюлмани”. – “Това е то! – възхити се Юсеф. – Велика страна! Не знаех, че Москва е мюсюлмански град!” – Аз дипломатично си мълча.

“Слушай какво ще ти кажа – казва Юсеф и лицето му потъмнява от гняв. – Тези французи не уважават никого. Лятно време техните жени се разхождат съвсем голи с пиърсинг на корема и татуировки. Косите си те боядисват в червено!” (Аз трепвам и си нахлузвам по-дълбоко шапката върху огнените си къдрици). “При тях омъжените жени имат любовници, а мъжете напускат семействата заради повлекани. Те дори собствения си Бог не уважават и искат и ние да плюем по своя. И тези хора се възмушават, че нашите девойки са забрадени! Искат полицията да ги хваща, да ги съблича и да ги води в участъка, където ще ги глобяват с 750 евро! Няма ли срам?!”

Гнева на Юсеф споделят пет милиона французи-мюсюлмани. Дебатите относно забраната на забрадките разтърсиха цялата страна, и за пръв път красноречивите французи се объркаха поради липса на аргументи. Ако Франция се декларира като атеистична държава, то защо тя разрешава на католическите монахини да си покриват главите, на евреите да носят кипа, но води война със забрадките? “Защото забрадката е религиозен символ, ограничаващ свободата на жените”, заяви пред мен прочутият френски писател Марек Халтер.

В тази история със забрадките французите ми напомнят домакини, чиито гости са се застояли до полунощ. И домакините започват да измислят предлози, за да ги накарат да си ходят, но не им достига смелост да кажат: ”Измитайте се! Искаме да спим!” Мюсюлманските забрадки могат да се забранят само въз основа на това, че те са противоречат на християнските традиции, но тогава Франция трябва да ПРИЗНАЕ тези традиции.

“Руснаците имат поговорка: “Свято място пусто не остава”. А при вас то е останало пусто – казвам аз на Халтер. – Кой ще се настани в него?” – “Да, ние все по-често се питаме: какво значи да си французин и могат ли мюсюлманите да бъдат французи? А това е вече расизъм”. – “Защо пък расизъм?” – “Защото когато германците започнали да си задават въпроса “кои сме ние?”, дошъл Хитлер и им казал: “Вие сте най-добрите”. Знаем как е завършило това”. – “Но защо тези неща трябва задължително да завършват с Хитлер?” – “Защото между думи и дела няма граница. И аз съм расист като всички, но се боря със своя расизъм. Ние трябва да контролираме това, което говорим”.

Публикувано от: Ангел
Сряда, 17 Март 2010г. 09:02ч.

“Ние във Франция имаме само едно мнение. И то е политкоректно – казва демографът Мишел Трибала. – Хората се страхуват да казват истината, защото не знаят какво да правят с нея. Патриотичното чувство умря във Франция. Ние загубихме Втората световна война, ние напуснахме Алжир и имаме колониално чувство за вина. Ние живеем в музея на великото минало и се срамуваме от настоящето. И това е разрушително. Имигрантите казват: ”Ако французите са толкова лоши, то защо трябва да бъдем като тях?”.

СЛЕД ДЪЖД КАЧУЛКА

Парламентарната комисия на Франция по въпроса за забрадките заседаваше дълго време и взе безсмислено решение: “Трябва да се направи нещо”. “Не им стиска!” – каза портиерката в дома на моята приятелка, португалката Мадлен, откровена, набожна жена с католически кръст върху обширната си гръд. Ако на някого му “стиска”, то това са швейцарците. Миналата година Швейцария с референдум забрани строителство на нови минарета.

Във влака за Цюрих съседът ми се оказа бивш латвиец, получил преди 10 години швейцарско гражданство. “Кажете ми като местен жител – попитах го аз, – защо по целия свят хората не искат да ходят на избори дори и един път на 5 години, а в Швейцария доброволно ходят на референдуми по 4 пъти на година?” – “Защото не им се налага да го правят. Всички документи те получават вкъщи по безупречната швейцарска поща. В Швейцария нито един въпрос, започвайки от строителството на обществени тоалетни до глобалните политически промени не може да бъде решен без пряко народно гласуване. Изпращат ви у дома въпросите. Вие си ги изучавате на спокойствие, гласувате и изпращате решението си по пощата. Но ако говорим за референдума за минаретата, аз гласувах против забраната”. – “Защо? Не искахте да “разлайвате кучетата”?” – “Нещо такова. Този референдум е предизвикателство към всички мюсюлмани. Сега швейцарците се опасяват от терористични атаки срещу техните посолства по целия свят”.

“Минарето е преди всичко политически символ, означаващ следното: ние сме тук,

Публикувано от: Ангел

Сряда, 17 Март 2010г. 09:02ч.

ние сме готови да разпространим нашата религия и искаме да променим обществото според нашите закони – казва Улрих Шлиер, народен представител от Швейцарската народна партия, издигнала идеята за забраната на минаретата. – **Когато мюсюлманите през 1453 г. завоювали Цариград, първото, което направили, било да обкръжат Св. София с минарета, за да покажат, че времената и властта са се променили**”. – “Но при вас в Швейцария само 4 минарета” . – “

И те ни стигат. Проблемът трябва да се решава в началото, а не когато вече е късно, както в Германия, където вече има над 500 минарета

”. – “Ами ако мюсюлманите заведат дело срещу Швейцария в Страсбургския съд?” – “Вече има 7 жалби! Но кой ще отмени решението на народа?” – “

Чиновниците на Европейския съюз твърдо ви осъдиха

”. – “

Аз пък се радвам, че не сме членове на Европейския съюз. Всичките ни политици ни придумват страстно да встъпим в Европейския съюз. За щастие, те трябва да питат своите граждани, а ние сме категорично против. Цяла Европа очакваше резултата на нашия референдум за минаретата. И е важно, че поне една страна се осмели да каже “не”

.

Знаете ли, че премиерът на Турция - Ердоган веднъж заяви:

“Демокрацията е само влак, на който ние се качваме, за да постигнем целите си: джамиите са нашите казарми, куполите на джамиите са нашите щикове, а вярващите са нашите войници”. Може ли нещата да се изразят по-ясно?”

Още снимки:

{yooallery src=[images/statii/vr-na-ant/nov-sv-red/03-2010/1] width=[120] height=[80]}

Източници: pravoslavie.bg / www.kp.ru / снимки: google

Превод: Андрей Романов

Европейски съюз или Съединени МЮСЮЛМАНСКИ щати ?!

Публикувано от: Ангел

Сряда, 17 Март 2010г. 09:02ч.
